

لیکھاں دی پھلواڑی

پنجابی شاعری

عمرانہ مشاق

urdukutabkhanapk.blogspot

www.urdukutabkhanapk.blogspot

اُردو کُتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

جگ دے کولوں پنڈ سِراں تے لے لینے آں دُکھاں والی
اسیں تاں آپ ای اپنیاں لیکھاں اندر گنجیل پا لینے آں

لیکھاں دی پھلواری

انتساب

اپنے سوہنے پنجاب دے

صوفی شاعراں دے ناں:

جہاں بھائی چارہ امن تے پیار دے راگ الا پے

مائی سارا جگ چُپ اے جے اوہنے چُکی اُٹ

میرادل کیہہ دھڑکیا سارے جگ وچ پے گیا شور

لیکھاں دی پھلواڑی

(پنجابی شاعری)

ضابطہ

سبھے حق شاعرہ دے لئی

پہلی وار	:	اپریل ۲۰۰۸ء
تعداد	:	۵۰۰
ناشر	:	محمد اکمل اویسی پیرزادہ
ٹائٹل	:	حمدان گرافکس، لاہور
چھاپہ خانہ	:	الاولیس پرنٹرز لاہور
کتاب دا نمل	:	۱۸۰/- روپے

عمرانہ مشتاق

کتاب ملن دے پتے:

- ۱- محمد اکمل اویسی پیرزادہ - القرطبہ مارکیٹ ۵ فیروز پور روڈ، لاہور 042-7575836
- ۲- 4-A ڈاکٹر زکالونی، علامہ اقبال میڈیکل کالج، لاہور

الاولیس پبلی کیشنز، لاہور

فہرست

- وارث شاہ (نظم) ۳۸
- عشق اسمانے کیا لائیاں ۴۲
- مینوں کا ہدی خبر سی کا ئی، عشق دا چاؤ وی لیہہ جاندا ۴۴
- ہو لے ہو لے جد سینے وچ سدھراں پیر کھلا لئے ۴۶
- کہوں دساں (نظم) ۴۸
- سیانی گل (نظم) ۵۱
- جے آپ مر گیا، سانہوں وی مار دیتا ۵۳
- کدی نہ جیاتی وچ زہر کوئی گھولے ۵۵
- پیار چاہینیاں گنجلاں پا کے کیہہ لبھیا ۵۶
- پلکاں اُتے ہنجاں والے دیپ جلانے آں ۵۸
- اپنا آپ وکھانا کاہنوں ۶۰
- راناں تے رنگ چڑھ گیا یا داں دے رنگ دا ۶۲
- مہکدے ساہواں داسرناواں (نظم) ۶۴
- لاء لئی عشق نے سانجھ تے فر چپ کر جا کڑیے ۶۶
- کیدو کے ددمن نہیں (نظم) ۶۸
- ویلے دا پر چھاواں (نظم) ۷۱

- کجھ اپنے بارے ۱۱
- دُعا ۱۵
- نعت ۱۷
- رباتوں ایس آکے ہن، کھول دلاں دیاں تالیاں نوں ۱۹
- ویہڑے وچ جیندور (نظم) ۲۱
- کوڑھی شام دا بدل (نظم) ۲۴
- مری ونگاں دا چوکھا رنگ (نظم) ۲۶
- شاہ حسین دی گل (نظم) ۲۷
- نویں تے پرانی نسل دا دکھ (نظم) ۳۱
- ناں کوئی مچدا بکھے وانگ (نظم) ۳۲
- اڈھے رستیوں اپنی کنڈلکا کے مڑ نہیں جانی دا ۳۴
- ہٹ ہٹ نکال آل دوالے ۳۶

- حق سچ دیاں گلاں کردے ساں حق سچ داماں ودھلایا سی ۱۰۴
- وچا ردی گل (نظم) ۱۰۶
- اک وڈی طاقت دے ناں (غزل جی نظم) ۱۰۷
- ماں (نظم) ۱۰۹
- تن شعر ۱۱۲
- نویں ویلے دی قید (نظم) ۱۱۳
- پیار محبت دی آگ اندر بلدی جاواں میں ۱۱۵
- تن شعر ۱۱۷
- گیت ۱۱۸
- گیت ۱۲۰
- ناک جی (نظم) ۱۲۲
- پہلی پہلی وار ہجر دا بھانیر دل وچ بلایا ۱۲۳
- شام پوے تے پیار دی پیڑ پرانی ہو کے بھر دی ۱۲۶
- اپنے دیس لئی کجھ شعر ۱۲۸

- عشق دی مٹکی مار کے اوہنے کڈھ لینی سی جان ۷۳
- جیہڑے لہہ ہوں لہو دیندے سن اوہ سبھ جتے ڈیہہ گئے نیں ۷۵
- ایہہ ساڈے ہمسائے نیں تے ماں پو جائے نیں ۷۶
- ایہناں نیں اوڑک مک جانا دل دیاں لکھتاں نال ۷۸
- دیوے دی جے تھی تھی لو ہندی ۸۰
- دکھاں نال ایناں بھر گئی آں ۸۲
- مک گیا بھاویں پینڈا ساڈیاں ساہواں دا ۸۴
- پنڈ عملاں دی کھولے کون ۸۶
- کیسا عشق تے عشق چہ اوڑک مرنا پیندا ۸۸
- غمراں نال جے رمل جائے اپنیاں نال وگاڑی دا نہیں ۹۰
- ہجر دے غم تے پیار دے دکھ میں کیہہ دساں ۹۲
- طعنے مار کے ماریا کتیاں ہیراں نوں ۹۴
- خورے کیہڑا ویر کمایا مار کے دل وچ گھنڈ ۹۶
- کیہہ ہو یا جے پے گئے نویں پوڑاے نیں ۹۸
- ویکھیں کدھرے ودھ نہ جاوے دکھ اپنڈا ہور ۱۰۰
- ماڑی قسمت دے دیندی اے غمراں دے کلاپے ۱۰۲

آں کہ اُچی تعلیم لئی تے نوں زمانے دی ترقی نوں ویکھدیاں ہوياں ساہنوں انگریزی ضرور پڑھی
 چاہی دی اے نالے ہور زباناں وی سکھنیاں چاہی دیاں ایں۔ پر ایہہ اے مطلب نہیں کہ اسیں
 اپنے گھراں تے اپنی بولی جانن والیاں لوکاں تے دھرتی دے وسیکاں مال وی انگریزی بولی
 بولے تے اپنی ماں بولی (پنجابی) نوں ایس لئی چھڈ دیئے کہ ایہہ اُن پڑھاں دی زبان اے۔ جے
 سچ پچھو تے کوئی زبان ان پڑھاں دی نہیں ہوندی تے ہر زبان اوس ویلے تیکر اُن پڑھاں دی زبان
 ہوسکدی اے جے اوس زبان وچ تعلیم ماں دتی جاوے۔ ایس گل نوں ثابت کردیاں ہوياں میں
 ایہہ آکھناں چاہواں گی پئی اک زمانے وچ انگریزی وی اُن پڑھاں دی زبان سی ایس لئی کہ ایہہ
 جہاں دی زبان سی اوہ اک زمانے وچ تعلیم تے ترقی توں بہت پچھے سن۔ جدوں اوہناں نے
 ایس گل نوں سمجھ لیا کہ تعلیم ترقی لئی بہت ضروری اے تے اوہناں نے پڑھنا شروع کر دتا پر اپنی
 ماں بولی (انگریزی زبان) وچ، کسے غیر دی زبان وچ نہیں۔ فیروکھدیاں ویکھدیاں ایہہ زبان
 اپنی پڑھی لکھی ہو گئی کہ دو جیاں نوں وی ایہہ دے ول دھیان کرنا پے گیا۔ فیروکھدی اہمیت
 ایویں نہیں بن گئی۔ ایہہ سبھ جانداں نیں پئی ایہہ کم کسراں توڑ چڑھیا۔ اصل گل ایہہ آ کہ ایہہ
 حکمراناں دی زبان بن گئی تے حکمرانی دے زور تے ساری دنیا وچ عام ہو گئی۔ ایہہ کم تے کسوی
 زبان دے ذریعے ہوسکدا اے۔ ایس توں پہلا عرباں (مسلماناں) دی زبان عربی تے فیر فارسی
 نے کیٹا۔ ایہناں زباناں دے بولن والے جتھے جتھے حکمرانی دے جھنڈے گڈ دے گئے زبان وی
 مال مال عام ہوندی گئی۔ انگریزی نے وی لہو کم کیٹا۔ پر جیہڑیاں سمجھ دار قومیں اوہناں نے
 کسے غیر (حکمراناں دی) زبان نوں ایس لئی نہیں سکھیا کہ اوہناں دی اپنی زبان مالوں چنگی سی بلکہ
 اوہناں نوں ایس لئی سکھیا کہ لہہ دے مال اوہناں نوں سمجھن دا قول آ جاوے پر ساڈا طور طریقہ کجھ
 ہو رہو گیا اے۔ اسیں ایہہ زبان سکھ کے اپنیاں اُتے حکمرانی دے خواب دیکھن لگ پینے آں تے
 عام لوکاں تے اپنے آپ نوں وکھرا ثابت کرن لئی ایہہ زبان بولن لگ پینے آں۔ جے ایہو کجھ ہوندا

کجھ اپنے بارے

پچھلے وقتاں وچ جد کسے نوں بد دعا دتی جاندی سی تے اوہنوں کہیا جاندی سی:
 ”جاتیوں تیری ماں بولی بھل جاوے“۔

اپنی اپنی ماں بولی بولن والیاں نوں سچ پچھو تے بہت ای پیار ہوندا اے۔ بند بھادیں کتنا لکھ
 پڑھ جاوے کتیاں بولیاں سکھ لوے پر جو مزہ اوہنوں اپنی ماں بولی وچ ملدا اے اوہ کوئی ہور
 زبان نہیں دے سکدی۔ ایس لئی پئی جیہڑے لفظ مال ماں والفظ لگ جاوے اوہ تے اُنج ای بڑا
 سوہنا ہو جاند اے بھانویں دھرتی ماں ہووے بھانویں ماں بولی تے اللہ نہ کرے ساہنوں ایہناں
 چوں ایہہ شہد توں ودھ کے مٹھا لفظ بھل جاوے تے ساڈی پچھان ای نہ رہوے۔ ایس لفظ نوں
 بھلسن دا مطلب تے ایہو ای اے پئی اسیں اپنے آپ نوں بھل جائیے تے جیہڑا بند اپنے آپ
 نوں بھل جاند اے اوہدی پچھان پورے جگ تے کیہہ اپنے گھر دے اندر وی نہیں رہندی۔
 گھراں اچھن جیہڑا اردو تے ایس توں ودھ کے انگریزی بولن دا رواج پے گیا اے ایہہ ساڈی
 دھرتی ماتا توں وکھریا کرن دی پہل کر دتی اے جد کہ ماں بولی تے دھرتی ماں انساناں دی پچھان
 کراندی اے تے اوہناں دا بہت وڈا سہارا ہوندا اے۔ جے ایہہ نہ ہووے تے ساڈی گل کوئی وی
 سمجھن والا نہ ہووے تے ماں کوئی ساہنوں پیار دین والا ہووے۔ پر اتھے تاں اسیں بہت کجھ
 ویکھ رہے آں۔ ساہنوں ساڈی ماں بولی تے دھرتی مالوں وکھ کرن دے لئی انگریزی زبان نوں
 مہذب تے وڈی سوسائٹی دی زبان قرار دے کے ساڈے بالاں نوں انگریزی پڑھائی جا رہی
 اے تے ایس پڑھائی دی اُچیائی تے وڈیائی دا ہر کرن لئی انگریزی زبان وچ اپنے بالاں مال
 بول چال دا رواج عام کیتا جا رہیا اے بلکہ کرای دتا گیا اے۔ سچ پچھو تے میں انگریزی زبان دی
 مخالف نہیں بلکہ اپنی ماں بولی لئی کسے وی زبان دی مخالفت نہیں کردی کیوں جے میں جان دی

پچھدا اے کہ گھروچ کیہڑی زبان بولدے او تے اوہ کہہ دیندے نہیں کہ ساہنوں ساڈی ماں ڈانٹ ڈپٹ پنجابی زبان وچ ای کردی ای۔ پر ایہدا ایہہ مطلب نہیں کہ پنجابی زبان ڈانٹ ڈپٹ لئی ہوندی اے۔ میرا مطلب اے کہ بندہ کہتا وی زمانے دے رنگ وچ رنگیا جاوے تے دو جیاں زبانوں نوں نویں زمانے دی لوڑ سمجھ لوے (انج ہونا تے نہیں چاہی دا) جدوں بے اختیار ہوندا اے تے اپنی زبان وچ ای گل کردا اے ایس لئی کہ اوہنوں اپنی زبان وچ گل کردیاں کوئی اوکڑ نہیں آوندی۔ شاعری تاں فیر شاعری اے۔ ایہہ اپنی زبان دارنگ آپ دکھاندی اے پر عام بول چال وچ گلہاں کردیاں ہو یاں وی جد کوڑھیاں گلہاں ہون لگ پین تے اصل پنجابی دارنگ چوکھا ہون لگ پیندا اے۔

اتھے میں ایہہ دعویٰ تے نہیں کردی کہ میں پنجابی دے اصل رنگ نوں اپنالیا اے تے ایہدے ادبی رنگ ڈھنگ نوں پورا پورا سمجھ لیا اے۔ ہوسکدا اے کہتے کہتے میرے شعراں اندر ساڈے نویں دور دی بول چال دا اثر وی آ گیا ہووے (جیہڑا میں سمجھدی آں فطری ہوندا اے) پر فیروں میں ایناں ضرور آکھاں گی کہ میری شاعری دی زبان تے رنگ ڈھنگ پنجابی اے۔ اوہیو پنجابی جیہڑی میں اپنے گھروچ بولدی آں۔ کدی اپنی ماں مال بولدی ساں، کیوں جے ماں نے مینوں ایہو بولی سکھائی سی۔ دو جیاں اک دو بولیاں نوں سکھن لئی تاں میں سکولے لے گئی ساں۔ پر سکولے جا کے میں اپنی ماں بولی نوں نہیں بھلیا۔ ایس لئی کہ ایہہ میرا فخر اے۔ میرا مان اے تے ایس مان نوں میں کدی وی نہیں کواسکدی۔ فیروں میں رب کولوں دعا کردی آں پئی مینوں اپنی ماں بولی نہ بھلے۔ لہہیو میری پچھان تے میرا مان اے۔

عمرانہ مشتاق

رہیا میں ڈرنی آں اوس ویلے توں جدوں ساڈے پیراں توں دھرتی کھچ لی جاوے گی۔ اللہ نہ کرے ساڈے پیراں توں دھرتی کھچ لئی جاوے۔ آمین۔
میری والدہ صاحبہ سیدہ سیکڑہ فرحت اردو تے پنجابی دو آں زبانیں اچ شاعری کردیاں سن۔ اردو ماں پنجابی وچ اوہ زیادہ شعر کہندیاں سن ایس لئی پئی ایہہ اوہناں دی وی ماں بولی سی تے ایہدے وچ شعر کہندیاں ہو یاں اوہناں نوں کوئی اوکھا نہیں سی لگدا۔ اوہناں دی بہتی شاعری ایس بولی وچ اے تے خاص کر اوہ نعت لکھندیاں سن تے نعت نوں اپنی زندگی داسر مایہ جان دیاں سن۔۔۔ مینوں یاد اے پئی جدوں میں چوتھی جماعت وچ پڑھدی ساں ایہہ اوہدوں دی گل اے، سکول توں گرمیاں دیاں چھٹیاں سن۔ میری امی دی عادت ہوندی سی کہ ایس اوہدوں تیکر ناشتہ نہیں ساں کر سکدے جد تیکر قرآن پاک داسبق اوہناں کولوں نہیں ساں لے لیندے۔ جے کدی ایس توں ہٹ کے ہوندا تے اوہ ساہنوں ناشتہ نہیں سی دیندیاں، کیوں جے میری والدہ صاحبہ قرآن پاک دی حافظہ وی سن تے قاریہ وی۔ اک دیہاڑے میں ایویں ضد وچ آ گئی کہ سپارہ پڑھن توں پہلاں ناشتہ کراں گی پر والدہ صاحبہ نے ساہنوں اجازت نہ دتی تے سختی مال حکم دتا کہ پہلاں سپارہ پڑھ فیر ناشتہ ملے گا۔ میں نراں ہو کے کوٹھے تے ڈٹھی ہوئی منجھی تے جا کے لمے پے گئی تے روندی جاواں تے مال پنجابی وچ اوس ویلے دی سمجھ کارن ٹپے بھجے شعر پڑھنے شروع کر دتے۔ اوہ شعر کہہ نہیں بس مینوں ایہو یاد اے کہ کچھ ایسراں سن:

اے خاتون جنت بی بی صلحہ میں رورو حال و نجاواں

سن عرضاں میریاں۔۔۔ کرڈو مرضاں میریاں

میں تاں رورو حال و نجاواں

ہنس تاں میں وی انج ہوندا اے۔ پی ایچ ڈی ایم فل کرن توں بعد وی جدوں کدی دکھی ہوئی آں اپنا حال اپنی ماں بولی پنجابی وچ ای بیان کیتا اے تے ہنس وی جے کوئی میریاں بالاں کولوں

تیرے درگا ہور نہ کوئی، توں سب توں زور آور
خورے کاہنوں لوکی استھے تگڑیاں کولوں ڈردے
سوہنیا سائیاں میرے دل دیاں بدل دے ہُن تقدیراں
کتھوں تیکر ویکھی جاواں غم دے بدل وُردے
مائی سوہنا رب جے لاہوے گاتے لیہہ جاوَن گے
بے عقلاں جے پا دِٹے نیں عقلاں اُٹے پردے

دُعا

سوہنیا مولا، سچیا ربّا ! اپنی رحمت کر دے
میرے سچے پیار دعاواں والا ٹھوٹھا بھر دے
توں بے پروا، تینوں کوئی مَنہے یا نہ مَنہے
سچی گل اے، تیرے باہجوں کسے دے کم نہیں سَر دے
رات دی بکل وچوں سورج نوں جے توں اے کڈھیا
دل دے ویڑے وی توں ہُن خوشیاں دا چانن کر دے
جگ دے ایس سمندر اندر دُب گئے قہراں والے
جیہڑے تیرے قہر توں ڈردے، اوڑک اوہیو تر دے

کیہہ صفتاں اوہناں دیاں لکھاں اتھے آ کے مُک جاندے
حرف، خیال، تفکر سارے بڑے بڑے داناواں دے
غار حرا وچ اوہناں دے مُکھ نے جو چائن کیتا سی
اودے نال ای سچے سارے منظر اپنیاں راہواں دے

اُردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

نعت

پاک نبی دے سوہنے ناں تے مہکے حرف دعاؤں دے
ذکر حضوری آیا، روشن ہو گئے ورقے ساہواں دے
آپ دے سوہنے ناں دے صدقے میری بخشش ہووے گی
حشر دیھاڑے لیہہ جاوَن گے سرتوں بھار گناہواں دے
اک دن میں اوہناں دے دَر تے جاواں تے فرمہکن رنگ
میرے دل دیاں سدھراں دے میری اکھیاں دیاں چاہواں دے

جان گنواںی پیندی اے منہ دی کھانی پیندی اے
عشق دا دل کیہہ آوے گا پڑھ پڑھ عشق مقالیاں نوں

کیہہ کچھاں کیہہ دساں میں کیہہ روواں کیہہ ہساں میں
پیار دا کم اچیرا اے ملیا کرماں والیاں نوں

کنڈیاں ہتھ اُسارے نیں راہواں پھل کھلارے نیں
مائی کدی نہ دیکھیا سی میں پیراں دیاں چھالیاں نوں

اُردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

ربا توں ایس آ کے ہُن کھول دلاں دیاں تالیاں نوں
آپ وی رستے بھل گئے رستے دسن والیاں نوں

ڈھورے بھورے جسے نیں سچ جنہاں توں رُسے نیں
ہتھ ودھائی پھر دے نیں سچ دے زہر پیالیاں نوں

مڈھاں دے اندراتے نیں کیوں ودھ کم ذاتے نیں
کدھاں لاء کے دیکھن گے ایہہ اکھاں دے جالیاں نوں

بلدی اگ وچھوڑے دی دل دا دارو بن گئی اے
ہجراں ساڑھ سواہ کیتا اوڑک درداں والیاں نوں

میں کیہہ دساں آٹا بولے
بھید دلاں دے سارے کھولے
وَن سَوَنے دُکھڑے پھولے
یاد کراں تے جسا ڈولے
پاوے ہور فتور

میرے ویہڑے وچ تندور

اک ہتھ پیڑا تھپدا جاوے
دو جا اگ نال کھپدا جاوے
اگ پھروئے تپدا جاوے
ورد دھوئیں دا جپدا جاوے
اکھیں چڑھیا بور

میرے ویہڑے وچ تندور

ویہڑے وچ تندور

پچھ نہ کڑیے میتھوں ایہہ گل
سرتوں لنگھ گئی پانی دی چھل
پانی دل وچ ہنجواں گنجل
بن گئی یاد غماں دی بھبل
بھبل اندر نور

میرے ویہڑے وچ تندور

نور دلاں دا چانن ہویا
میں چانن دا ہار پرویا
بھار مصیبتاں والا ڈھویا
فیروئی اکھ نے درد نہ رویا
درد بڑا مجبور

میرے ویہڑے وچ تندور

گوڑھی شام دا بدل

چار چو فیرے رُوپ فضاواں نے کج ہو رای دھار لیا اے
میرے دل دارنگ ہواؤں اج سمندر پاروں لے کے
آگیاں نہیں

نمے نمے منظر میریاں اکھیاں دے
در و سمندر بندے جاندے نہیں
میرے جسے اندر لہو وی پانی ہوندا جاندا اے
اوہدیاں چھلّاں تیریاں یاداں دے زخماں وچ
انج کر لاٹاں پاندیاں نہیں
جیویں کوئی شام دا پنچھی

ویہڑے وچ تندور کیہہ آیا
آٹے نال آٹا ٹکرایا
ہاسیاں وی گج رنگ دکھایا
گلیں باتیں چن چڑھایا
ہسیا رب غفور

میرے ویہڑے وچ تندور
اک نے اک دے ہتھنوں گھٹیا
دوجی نے اک پیڑا سٹیا
روٹیاں والا میلہ لٹیا
ہاسا وچ چنگیرے پھٹیا
ہاسا رب دا نور

میرے ویہڑے وچ تندور

مری ونگاں دا چوکھا رنگ

مری ونگاں دا چوکھا رنگ

میرے دل دیاں سدھراں نوں کج ایویں جگاندا اے

کہ جیویں درد ہاڑے رات دی اکھیاں دے ہڑاندر

لہو دے شوکدے دریا جگاندا اے نیں

مری ونگاں دا چوکھا رنگ

تیری یاد دے رنگاں نوں چوکھا کر دا جگاندا اے

جے میرے جاگدے نیں دن تے میرے غم دیاں راتاں نوں وی

چوکھا جگاندا اے

ایہہ مری گل نہیں سن دا، بس اپنی گل منانا اے

تری نگی جی گل تے کئی گلاں بنانا اے

مری ونگاں دا سوہا رنگ چوکھا ہوندا جگاندا اے

اپنے گھرتوں دُور تھلاں وچ

گوڑھی شام دے بدل پٹھاں

اپنے وچھڑے سنکیاں ساتھیاں نوں کرلانا اے

اوہدے دل دارنگ وی گوڑھے شام دے بدل وانگوں

گوڑھا ہوندا جگاندا اے

اردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

ایویں کون تقدیر نوں تولدا اے
 شاہ حسین اوتھے بھید کھولدا اے
 جتھے کوئی ناہیں سچ بولدا اے
 تیرا عشق کسے ان بھول دا اے
 عشق ہیریاں نوں مٹی رولدا اے
 جنہوں ویکھ آسمان وی ڈولدا اے

شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے

شاہ حسین تے درد جگاؤندا اے
 جدوں درد وچھوڑا ستاؤندا اے
 ہاڑے پاؤندا اے کرلاؤندا اے
 کدی ہجر دی سُولی چڑھاؤندا اے
 کدی دُکھاں دا سالن کھواؤندا اے
 بالن آہیں دے نال اگ لاؤندا اے
 تھیا تھیا اوہ عشق نچاؤندا اے
 شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے

شاہ حسین دی گل

شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے
 اوہدی گل دا مان نہ مان کڑیے
 نکل جائے گی تیری وی جان کڑیے
 شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے
 بگے عشق دا روگ اوڑا اے
 دل اپنا کُھ مکاہڑا اے
 کسے ہتھ تکرڑی ساڈے ہجر دی اے
 اوہدے وچ آسمان دا پلڑا اے
 شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے

تیرے ناپ دی نہیں کفنی ہجر والی
 عشق ہجر چہ ساڑھ سواہ کردا
 تینوں جین، اوہنوں جان کڈھن دا چاء
 عشق مار دیندا، نہیں آپ مردا
 شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے
 اوہدی گل دا مان نہ مان کڑیے
 نکل جائے گی تیری وی جان کڑیے
 شاہ حسین دی گل ناں سُن کڑیے

اردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

شاہ حسین فقیر کبیر ہویا
 وچ کنڈیاں لو سریر ہویا
 ٹٹے دلاں دا ایسا خمیر ہویا
 سانوں جوڑیا تے لیر و لیر ہویا
 اوہدے عشق دا روگ اخیر ہویا

شاہ حسین دی گل نہ سُن کڑیے
 اوہدے عشق دی راہ نگا سوئی دا اے
 دھاگا ذات تے نین پرین ہویا
 حق آکھدی آں، سچ بولدی آں
 سچ بول کے وی کتھے کیہن ہویا
 جے توں سنیں میتھوں اتھے اج دی گل
 کیہڑا عشق چہ شاہ حسین ہویا
 اوہنے سیہڑ لیا اوہ وی درد کڑے
 جیہڑا درد نہ کسے توں سیہن ہویا

ناں کوئی نچدا بلھے وانگ

کیہہ کچھدا ایں، کیہہ دساں میں، کیہہ میں لیکاں لائیاں
 دل دیاں گلاں کیہہ میں آ کھاں، میرے دل دے آ، سائیاں
 نمیاں، نمیاں اکھیاں اندر پیاں درد جدائیاں
 ہجر دے جنگل بیلے ہیراں بلھے وانگ کراہیاں
 ”بلھے نوں سمجھاؤں آئیاں، بھیناں تے بھر جائیاں“
 کنہوں تاہنگ اے سولی چڑھن دی، کنہوں چاء مرن دا
 ریت تھلاں دی پا کے سر تے کنہوں وَل ٹرن دا
 رنگے کپڑے پا کے اتھے ہر کوئی بلھلا بن دا
 ہیراں نہیں وی سہیڑ لیا اے رشتہ سوہنے چن دا
 درد وچھوڑا سہہ لیا اپنا، اکھیاں مار کے ڈھائیاں
 ”بلے نوں سمجھاؤں آئیاں، بھیناں تے بھر جائیاں“

نویں تے پرانی نسل دا دکھ

نکے ہوندیاں سبتوں وڈا اگواہی رولا ہوندا سی
 چادر چک کے ماں دے سرتوں
 کڈھ دیندے ساں، جیہڑا دھولا ہوندا سی
 وڈے ہوندیاں کتے ای رولے پے گئے نہیں
 سوہل دھیاں دیاں سراں چوں دھولے کڈھدے کڈھدے
 ماپے ہو لے پے گئے نہیں

ناں کوئی سچ دی تسبیح پھڑدا، نہ کوئی درد پرووے
چٹے کپڑے تن تے چاڑھ کئے دل دا میل نہ ڈھووے
ناں کوئی نچدا بلھے وانگ تے ناناں کوئی بلھا ہووے
ویلے دا ہڑ سوہنیاں نوں پلسیٹے مار ڈبووے

وچ رسوئیاں ایویں ای ہیراں روئیاں تے کرلائیاں
”بلھے نوں سمجھاوَن آئیاں، بھیناں تے بھر جائیاں“

میں وی تے فیر اوہدی ساں جے اوہدے وانگ نہ کوئی
رات دنے اک اوہدے لئی میں پنڈ غماں دی ڈھوئی
اپنے سینے اندر اوہدے پیار دی تاہنگ پروئی
”رانجھا رانجھا کردی اک دن آپ ای رانجھا ہوئی“

واہ او میریا سچیا ربّا تیریاں بے پروائیاں
”بلھے نوں سمجھاوَن آئیاں، بھیناں تے بھر جائیاں“

اڈھے رستیوں اپنی کنڈ لکا کے مڑ نہیں جائی دا
پورا بھار وٹدائیے جے فر کسے دا بھار وٹدائی دا
بن جائے گا اوہو اک دن حال تری رسوائی دا
کسے دے اگے کدی نہیں اپنے دل دا حال سنائی دا
جھوٹھے لوکی، جھوٹھی دُنیا، جھوٹھے سنگی ساتھی نہیں
استھتھے تے ہُن رہ گیا نہیں اِبتار اپنی ماں جائی دا

ٹھنڈے دُہ نوں پھوکاں دے کے دس تینوں کیمہ لبھیا اے
بھریا بھانڈا وی ڈلھ جاندا اے اوہ جدوں ہلائی دا

ہٹ ہٹ تگاں آل دوالے
کیہہ کیہہ لوکاں روگ نہیں پالے
چن دے ڈکرے کر کر ویکھن
اُتوں سوہنے اندروں کالے
دوجیاں نوں ایہہ کوچہ آکھن
لاہندے نہیں اکھیاں دے جالے
رانجھے نے کیہہ ونجلی پھڑلئی
رہ گئی کھلی ہیر سیالے

اوہ تے غیر سی، غیر رہوے گا، اوہ دے تے کیہہ اپنا زور
اپنی جان وی اپنی نہیں، ایہہ سارا ساتھ پرانی دا
نفرت دا اک بول وی چھل دیندا اے درد کھریںڈاں نوں
بھڑکے ہور وی، بلدی اگ تے پانی جنہاں پانی دا
سُتی کھلے جگان توں مائی چپ رہنا ای چنگا اے
اپنی رت بچوئی ہووے تے رولا نہیں پانی دا

وارث شاہ

ایہہ دُنیا کئی کوہچی اے
ترے عشق دی گل وی سُن دی نہیں
ترے پیار دی گل نوں جان سکے
ایہہ دُنیا کسے وی گُن دی نہیں

توں روویں ہیر نمائی تے
جیہڑی ہیر سیال دی جیٹی سی
جسے چر خا کتیا ہجراں دا
جسے پیار دی پونی وٹی سی

ہجر دی اگ بجھاون لئی وی
پیار دلاں دا بالن بالے
اکھیاں وچوں مُک گئے ہنجو
سرگیا تیل تے بچھ گئے آلے
درد تھلاں وچ ٹردیاں مائی
پے گئے نہیں پیراں وچ چھالے

اتھھے لکھاں عشق دے ویری نہیں
 اتھھے لکھاں ہیراں رُل گئیاں
 اتھھے رات دے تارے کیہہ دسن
 دن نوں وی راہواں بھل گئیاں

ترے حرفاں تیریاں سوچاں نہیں
 جے ہیر دا درد وٹایا سی
 میرا وی مان ودھا دیندا
 جے اوہدا مان ودھایا سی

میں بھاویں ہیر سیال نہیں
 مینوں عشق نے سولی چاڑھیا اے
 جے اوہنوں ہنجواں ساڑیا سی
 مینوں وی ہنجواں ساڑھیا اے

اوہ ہیر جیہڑی من موہنی سی
 توں اوہدیاں گلاں کیتیاں نہیں
 سدھراں نہیں تیرے دل دیاں وی
 اوہ تیریاں وی ہڈ بیتیاں نہیں

ترے سُفنے پیار دے سُفنے سن
 تینوں ہیر دا درد رواندا سی
 تینوں اندروں اندریں گھن وانگوں
 رانجھے دا غم وی کھاندا سی

ہُن کیہدے سینے درد ایناں
 ہُن کیہڑا وارث شاہ ہووے
 جیہڑا پیار دے رنگ نوں رنگ دیوے
 جیہڑا ہیر دے دُکھڑے سُن رووے

میں ہیر تے ہیراں ہور وی نیں
جو میرا حال اوہ سب دا اے
مینوں میریاں حرفاں رول دتا
مینوں وارث شاہ نیں لبھدا اے

عشق آسمانے ٹاکیاں لائیاں
ہیراں پھردیاں وانگ سودائیاں

درد کہانی کنہوں دساں
ڈکیا دل نوں بھیناں بھائیاں
منزل پاروں اپڑن تائیں
خورے کیتا کیہہ کیہہ راہیاں

توں ناں ملیا اکھیاں دے وچ
فیر اوہو سوغاتاں آئیاں

اردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

کملے دل نوں سمجھ نہ آوے
عشق دی راہ وچ ٹپے کھائیاں

پیار وی کتنا گنبا ہویا
اکھ محبوبی کم جوانیاں

سکھ دی چھاویں بہہ لیندے ساں
ویہڑے غم دیاں دھپاں آئیاں

تیرے باجھ نہ جیوے مائی
سوہنیا ربّا ! سچیا سائیاں !

مینوں کاہدی خبر سی کائی، عشق دا چاء وی لیہہ جاندا اے
پاتھیاں تھپدے تھپدے اک دن دل نوں تھپنا پے جاندا اے

میرے اپنیاں لیکھاں مینوں مار مُکایا، اُنج تے اوہ وی
میری گلں وی سُن جاندا اے اپنی گلں وی کیہہ جاندا اے

ڈھلدی شے دا مان کیہہ کریے جندڑی والا ایہہ پرچھاواں
ڈیہندیاں ڈیہندیاں اک دن ٹھدیاں کندھاں وانگوں ڈیہہ جاندا اے

سچی گل جے پچھیں، دل دی گل کدے وی لگ نہیں سکدی
پیار اظہار وی منگدا، نہیں تے رہندا رہندا رہ جاندا اے

پیار اے بُکھے وانگوں نچدا، جھوٹھ فریباں توں اے بچدا
پیار تے سِدھا ساوا ہندا، سِدھی ساوی کیہہ جاندا اے
پیارے لکائیے تے فر مائی گج نہیں بچدا سینے اندر
پیار اے جیہڑا جُسے اُتے پہاڑ غماں دے سہہ جاندا اے

ہولے ہولے جد سینے وچ سدھراں پیر کھلار لئے
اپنے پیار دے تیرے نال میں اُچے محل اُسار لئے
لیکھاں باہجوں گل نہیں ہوندی، لیکھاں تے گل مکدی اے
جیہدے لیکھ نہیں چنگے، اوہنیں ڈبے گھرے وے تار لئے
عشق دے بول نہیں بہت ای سوکھے، عشق دا پنیڈا اوکھا اے
جیہڑا چکے، اوہدے سر توں عشق دے کدی نہ بھار لئے

جان لباں تک آ گئی بھاویں درد کسے نوں دسیا نہیں
اسیں تاں اپنے سارے ہوکے اپنے اندر مار لئے
دل دے سچے پیار نوں مائی اکھّاں کدوں لکوندیاں نیں
کسے نوں بھاویں گلّیں باتیں کوئی کٹا چار لئے

کنہوں دسّاں

مائے نی میں کنہوں دسّاں اندر والی گل
اندر والی گل دسیے تے لیہہ جاندی اے کھل
مائے نی میں کنہوں دسّاں اندر والی گل

پیار سندیسے ٹور کے وی نہ ملیا مینوں پیار
کلی بیہہ کے کردی رہی میں ایویں ہار سنگھار
سر توں لنگھ دا جاوے ہجر دا پانی چھلّو چھل
مائے نی میں کنہوں دسّاں اندر والی گل

اُردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

عشق دا بھارتے اپنے موڈھیں آپ ای ڈھونا پیندا
درد اپنا تے آپ ای ونڈنا، آپ ای رونا پیندا
عشق دا بدل وردے ویلے دیندا کوئی نہ ٹھل
مائے نی میں کنہوں دساں اندر والی گل

ساہواں سینہ چھاننی کیتا، باہروں ہسن بُکھیاں
دل نے کس دے ہاڑے پائے بھید نہ دسن بُکھیاں
دس دیون تے کھیہ آ جاندی اوڑک سر دے ول
مائے نی میں کنہوں دساں اندر والی گل

دُنیا بڑی سیانی اے تے کملی پیار دی ذات
دِن وچ نہ پھر مچا دیندی اے، پا دیندی اے رات
پیار محبت سدھا ساوا، دُنیا چل سو چل
مائے نی میں کنہوں دساں اندر والی گل

نکیاں نکلیاں عمراں وچ جے پے جان عشق سیا پے
بھار مصیبتاں والے سارے ڈھونئیں سکدے ما پے
ایس مسلے دا حشراں تائیں کڈھیا کسے نہ حل
مائے نی میں کنہوں دساں اندر والی گل

ایہنے اڈ پڈ جانا اے

کیہہ پیار نبھانا اے

ایہہ ڈردی ویلے توں

میں ڈردی لیہدے توں

کس در تے جاوے گی

کیہہ رنگ دکھاوے گی

ایہہ نار پٹولیاں دی

دُنیا بڑبولیاں دی

سیانی گل

ایہہ نار پٹولے دی

ایہہ بھید نہ کھولے دی

ایہہ ڈردی کھیڑیاں توں؟

یا خالی ویہڑیاں توں؟

سانہوں اندر تاڑے گی

ایہہ جھگا ساڑے گی

ایہہ وختاں ماری اے

کیہہ دل توں ہاری اے

جے عشق جان نہ کڈھے تے ایس دھرتی تے
دلاں نوں مل کے شریکاں نے مار دیتا اے
نویں زخم دا پواڑہ کہتے نہ پے جاوے
کھرڈ پہلے زخم دا اُتار دیتا اے
توں ایویں کچا گھڑا لے کے ٹر پئی مائی
چہاں نے کد کسے سوہنی نوں تار دیتا اے

جے آپ مر گیا، سناھوں وی مار دیتا اے
کسے سماج نوں ایناں سُدھار دیتا اے
جے ماں نہیں تے بھراواں داماں کیہہ کریئے
دعاواں کیتیاں ناں سرتے پیار دیتا اے
خدا نے دتی جوانی تے اوہ وی دو دن دی
غماں دا چار دناں دا وچار دیتا اے
جے مینوں تاہنگ نہیں تیرے کول آون دی
ملن دا توں وی تے ویلا گزار دیتا اے

پیار چہ اینیاں گنجلاں پا کے کیہہ لبھیا
اُچیاں نیویاں راہواں جا کے کیہہ لبھیا
بندہ بندے دا داڑواے کیہندے نیں
پر ایہہ داڑواکھ وچ پا کے کیہہ لبھیا
دل دا ورقا فیر وی خالی رہ گیا اے
ہجر کتاباں پڑھن پڑھا کے کیہہ لبھیا
عمر اں دے جگراتے کٹنے پے گئے نیں
اودے نال ایس دل نوں لا کے کیہہ لبھیا

کدی نہ حیاتی وچ زہر کوئی گھولے
کسے نال کدی وی ناں اُچّا نیواں بولے
لبھ جاوے آہر کوئی نویں گل بات دا
دُکھ مل جھل سارے اپنے پھرولیے
اپنی ات چُک ناں توں اک دن رل کے
ہتھاں دیاں دتیاں نوں دنداں نال کھولے
دوجیاں نوں کیہن والے اسیں وی تاں جھوٹھے آں
آپ سچ بولے تے کسے نوں ناں تولے

پکاں اُتے ہنجاواں والے دیپ جلانے آں
اسیں وی کیہہ کیہہ دیکھ سمجھ کے دھوکھے کھانے آں

اپنیاں سوچاں اُتے ساڈا چلدا نہیں جے وِس
چنول دیکھ کے خورے کاہنوں لُگ چھپ جانے آں

تیرا درد وچھوڑا جد حدّوں لنگھ جاندا اے
اوڑک تیریاں یاداں دی کنڈی کھڑکانے آں

پہلاں لا لینے آ پیار محبت والا روگ
جے ایہہ روگ نہ جاوے تے دل نوں سمجھانے آں

پیار محبت سُن دے ساں پرہُمن کتھے
دُکھ دی کفنی گل وچ پا کے کیہہ لبھیا

سُچے موتی مٹی وچ رُل جاندا نہیں
اکھیاں وچوں نیر وگا کے کیہہ لبھیا

تاریاں بھریا ایہہ اسمان تے تیرا نہیں
مائی چن دیاں آساں لا کے کیہہ لبھیا

اپنے آپ نوں اُچا کرن دی لے کے دل وچ تاہنگ
کدی کدی تے ہو روی نیویں ہندے جانے آں

جگ نے کدی نیاں نہیں کیتا کمزوراں دے نال
فیر وی اپنی بنی لیہدے ہتھ پھرانے آں

بے قدراں دے نال وی مائی کر کے سچا پیار
سچ پچھو تے اپنی رت وی آپ گنوانے آں

اپنا آپ وکھانا کاہنوں
جاندا ساک نبھانا کاہنوں

وچ میدانے عشق نبھائیے
جھاڑ کے پر اُڈ جانا کاہنوں

جتنی ہو گئی تھوڑی تے نہیں
دل نوں ہو روانا کاہنوں

اپنے آپ نوں ویکھ کے ٹریے
لوکاں نوں سمجھانا کاہنوں

جتھے بندہ رُل گھل جاوے

اوس پاسے فر جانا کاہنوں

بھید جے دل دا دسن اکھیاں

چپ دا جنڈرا لانا کاہنوں

مائی اتھرو موتی تے نہیں

پلکاں پٹھ لکانا کاہنوں

راتاں تے رنگ چڑھ گیا یاداں دے رنگ دا

پر کیہہ کراں کہ دن وی نہیں ایویں لنگدا

جے ایہہ نہیں قصور کسے بھکھ ننگ دا

کیوں لیرو لیر ہو گیا کڑتا ملنگ دا

سوچاں دی بلدی اگ اے ساہواں نوں ساڑھ دی

ویلے دا ناگ روز اے جسے نوں ڈنگدا

دساں میں کیہہ کہ جنڈوی لائی اے اوہدے ناں

دیکھے نہ رنگ جیہڑا مرے دل دے رنگ دا

دنیا تے حشر تائیں پھڑاندی نہ اپنا ہتھ
بندہ جے دل دا درد وی ایہدے توں منگدا
مائی توں ایہہ تے ویکھ کہ ٹُھدے نہ دل کدی
شیشے دا حال ویکھ کے پتھر جے سنگدا

مہکدے ساہواں داسرناواں

میں رات دے گوڑھیاں نہریاں اندر
ہورای منظر ویکھے سن
گج منظر تیریاں سفنیاں دے
گج منظر تیریاں یاداں دے
گج منظر تیریاں راہواں اُتے کھلرے ہوئے پھلاں دے
گج ہوروی منظر ویکھے سن
اوہ منظر مینوں یاد آون تے انج لگے
جیویں اوہ سارے منظر میرے اُس ویلے دے منظر سن
جس ویلے کوئی ویلا وی خوشیاں توں خالی نہیں ہوندا

تے خوشیاں وی گج ایہو جہیاں

جہاں اُتے غم دا پر چھاواں وی کدی پیا ناں ہووے
اوہ منظر مینوں آج غم دیاں کالیاں راتاں اندر جدوی یاد آون
تے انج لگدا اے

تیرے غم وچ گھلدی ہوئی جندڑی دے

ہُن جنہے وی ساہ رہ گئے نیں

اوہ مہکن لگ پئے نیں

پر فیر میں غم دیاں کالیاں راتاں ول تکی دی آں

مینوں ایسراں جا پدا اے

ایہ میرے مہکدے ساہواں اُتے

تیرے غم دا پر چھاواں بے ناں پیندا تے میری جندڑی

کئی بنجر ہو جاندی

لالی عشق نے سانجھ تے فر چپ کر جا کڑیے
دل توں نہیں تے ویلے توں ای ڈر جا کڑیے

عشق دا کم ای کیہ اے، ایہہ تے کہہ دیندا اے
کچے گھڑے نوں پھڑکے ہتھ وچ، تر جا کڑیے

جھلی ہو کے پھرنا تے چنگا نہیں ہندا
عقلاں والے ڈاھڈے نیں، توں ہر جا کڑیے

اوڑک اک دن تاپ عشق دا لیہہ جانا ای
کملی ہوئی کیوں پھر دی ایں، گھر جا کڑیے

تیرا وَر تے تیریاں ماپیاں دی مرضی اے
توں کہہ سُن کے لینا، توں اندر جا کڑیے
دُنیا دشمن پیار وفا دی، حُسن حیا دی
غیرت نہیں تے زہرای کھا کے مر جا کڑیے

کیدو کسے دا دشمن نہیں

کیدو کسے دا دشمن نہیں
کیدو میرا دی دشمن نہیں ہوسکدا
کیدو کسے دا دی دشمن نہیں ہوسکدا
کیدو میری عزت دار کھوالا اے
کیدو سب دی عزت دار کھوالا اے
میں اوہ ہیراں
جیہڑی کیدو دی گل من کے
اپنے گھر دیاں کندھاں تکدی رہنی آں

سوچ رہی آں مانی کُلی بیہ کے میں
اوہدے ناویں جندڑی لائی کاہدے لئی

تے رانجھن جیہڑا میرے چھوٹے جے دل اندر وسدا اے
 اُچے اُچے محل چبارے کولوں کسراں اُچا ہووے
 کیدو جیہڑا ایہناں محل چباریاں توں وی اچا اے
 کیدو اگے اوہدی ذات ای کیہہ اے
 نگلی جی اوہدی اوقات ای کیہہ اے
 ایس لئی پئی کیدو کسے دادِ ثمن نہیں
 کیدو گل زمانہ اے --- !!

اُچے اُچے محل چبارے
 میرے گھر دیاں کنڈاں نیں چُکے ہوئے نیں
 کیدو ایناں دار کھوالا
 کیدو میرا وی رکھوالا
 میں کسراں کیدو دی گل نوں موڑاں
 میں ایہہ جان دی آں
 کیدو میرے گھر دیاں کنڈاں توں وی اچا اے
 میریاں ماپیاں دی اچیاں کیدو دی اچیاں نال ای رہندی اے
 جے کیدو ناں گھر وچ ہووے
 میرے ماپیاں دی اچیاں رہندی نیں
 کیدو جیہڑا میری عزت دار کھوالا اے
 اوہدی گل نوں چھڈ کے
 میں کیوں رانجھن دی گل منہاں
 رانجھن میرے محل چبارے توں تے اُچا ہوئیں سکدا
 میں تے آپ وی اپنے محل چبارے کولوں چھوٹی آں

ایس بے دردی ویلے اندر دُکھ سُکھ کون ونڈائے
 کنہوں اینی ویہل، سراں توں پنڈ غماں دی لہاے
 کیہڑا ایناں ویہلا، دو جے دل وچ جھاتی پائے
 اتھے سچے ساک نیں کیہڑے، توں ای دس نی مائے
 نفرت والا رنگ چڑھایا ساڈیاں ساکاں ستاں
 دس نی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کتاں

جیہڑے کسے دے کم آ جاوَن بھگتن ہور پھٹیکاں
 کر لیا اپنی ٹورنوں ہور ای ایتھوں دے وسنیکاں
 ونڈی جاوَن راج سماج نوں دلاں چہ مار کے لیکاں
 سانہوں چھڈیا کسے نہ جوگا طعنے مار شریکاں
 چُگی ویریاں اُت تے ماریاں گتیاں ساڈیاں مٹاں
 دس نی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کتاں

ویلے دا پرچھاواں

دس نی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کتاں
 رُوں دے وانگوں اُڈ اُڈ جاوَن کچیاں کنڈاں، چھتاں
 سوت دی اُٹی مُک جاوے تے رہن نہ اکھ دیاں رتیاں
 ساڈے دل دا مان نہ رکھیا ساڈے ساہواں ستاں
 اوڑک پیارنوں مار کے چھڈیا درد دے پانی پتاں
 دس نی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کتاں

ایس ننگے اسمان دے پٹھاں دُنیا ننگی لگے
 ہر بندہ دو جے بندے نوں سداں وانگوں ٹھگے
 حال غریباں دا، جیویں سہمکن تریائے ڈھگے
 سراں چہ کھیہ، پیراں وچ چھالے، گلاں چہ پائے جھگے
 ویکھ کے ٹٹے دل تے ٹٹیاں بانہواں، ٹٹیاں کتاں
 دس نی مائے ہور میں کنا دُکھ دا چرخہ کتاں

جو کج ایہہ منگن، ایہناں دی جھولی پا دے
چنگا نہیں جے ماپیاں کولوں دھیاں رُس کے جان

چڑھدے سورج درد وچھوڑا ڈسدا جُسے نوں
رات پوے تے ناگ بجر دے مینوں آن ڈران

جیہدے پٹھ گزاریاں ٹھنڈیاں چھاواں پیار دیاں
رہ گئے نہیں ہُن مائی اوس ٹالی دے سگے ٹاہن

عشق دی مٹلی مار کے اوہنے کڈھ لینی سی جان
چنگا ہویا کیتا نہیں میں اوہدے ول دھیان

سوچدی آں میں فیر اوہ کے داسر کیہہ بکے گا
بھکھا ننگا آپ جے ہووے ویلے دا سلطان

سچی گل اے، فضل خدا دا کتھوں تیک رہوے
جے ناں رکھے اتھے کوئی کدے کسے دا مان

شکر دوپہرے اپنے گھر دیاں کچیاں کنڈاں تے
راتاں دا پر چھاواں پڑھ کے ویکھاں ول اسمان

ایہہ ساڈھے ہمسائے نہیں تے ماں پو جائے نہیں
خورے کنہاں نفرت والے تیر چلائے نہیں
ساڈھے غم دیاں راہواں اندر رات دے تارے وی
نیہرے لے کے چڑھدے سورج وٹوں آئے نہیں
ایویں عمر گزاری رو رو اپنیاں لیکھاں تے
اسیں تاں اپنی اکھ دے موتی آپ گنوائے نہیں
جنہاں نوں میں اکھاں دی رشنائی جانیا سی
اوہ وی تیریاں یاداں والے گوڑھے سائے نہیں

جیہڑے لیہنوں لہو دیندے سن، اوہ سبھ جُستے ڈیہہ گئے نہیں
ایس دھرتی تے ساڈھے ورگے دلاں دے ہو لے رہ گئے نہیں
کچیاں تنداں نال کدی ناں جڑیاں کنداں پیار دیاں
میں کیہہ آکھاں، ایہہ سچی گل سبھے سیانے کہہ گئے نہیں
شکلاں جنہاں روز وکھائیاں نویاں میرے دیس دیاں
مائی اوہ وی جھگ دے وانگوں پانی اُتے بیہہ گئے نہیں

ساڈی عمر دیاں خوشیاں وی نال ای لے گئے نیں
اسیں تاں جیہڑے دن وی تیرے ناویں لائے نیں

توں کیہہ جانے ہک جھلی ٹیار نے تیرے لئی
کنڈیاں اندر رہ کے پیار دے پھل اُگائے نیں

جے ناں دل دی سانجھ رہوے تے کیہہ دسیے مائی
کون ایس دھرتی تے اپنے نیں کون پرائے نیں

لیہناں نیں اوڑک مُک جانا دل دیاں لکھتاں نال
کتھوں تائیں ٹردے جائیے خالی ورقیاں نال

کالہیاں ویکھ کے سولاں وانگوں سینے وجدے نیں
خورے اوہنے کیہہ کر دیتا ساڈیاں ساہواں نال

دُکھاں ساڈے آل دوالے راہواں بھریاں نیں
منزل کاہدی ساڈا ساتھ اے ڈھونگے پینڈیاں نال

توں ای لیہنوں ساڈے دل توں کھرچن لگ پیا ایں
اسیں تاں تیرا ناں لکھیا سی بوہت ای چاہواں نال

اوہ وی ایس دُنیا داری دے اندر رُجھ گیا
جنہوں اپنے رب توں منگیا آس مراداں نال

درداں والیاں اوہنے فیر دکھائیاں تعبیراں
اوہنے فیر دھرو کر چھڈیا ساڈیاں سفنیاں نال

پیارا بچ ہار کے میرے دل تے بھیدائے گھلایا اے
جندڑی ہوندى ماں دے نال تے مان بھراواں نال

ساہنوں چھڈ دتا اے ساڈے ساہوی کڈھ لئے نیں
ایدھاں تے کوئی نہیں کردا مائی اپنیاں نال

دیوے دی جے تھی تھی لو ہندی
سچ کہنی آں چھیتی سَجری پو ہوندى

آ جا مڑ کے پیا وفا دیاں راہواں تے
میتھوں نیں اے پنڈ غماں دی ڈھو ہوندى

تینوں دیکھ کے وی میں مُورکھ آکھیا نیں
آکھ ای دیندی بھاویں ہوندى جو ہوندى

انکھ دے مارے مار مکاندے ہیراں نوں
جے اے ساری دُنیا ای کیدو ہوندى

دُکھاں نال ایناں بھر گئی آں
خوشیاں آئیاں تے ڈر گئی آں

لنگی ساں کیہڑیاں تھلاں توں
جندی جندی میں ہر گئی آں

کیہہ مینوں پتا سی بے دھیانے
میں اوہدیاں گلاں کر گئی آں

اوہ میرے بغیر جی رہیا اے
میں اوہدے بغیر مر گئی آں

جیندے جی ناں مرجاندی میں جان دی آں
جے ایہہ چاہت تیتھوں ہور لکو ہوندی

ایس جگ اندر کنہی سوکھی رہندی میں
باہروں اک تے بھاویں اندروں دو ہوندی

مائی جے ناں ہوندی ڈور دی کچی تند
اینی چھیتی پیار پتنگ نہ بو ہوندی

یاداں دے چہاں چہڑدے رُڑدے
اکھیاں دے چہاں چہ تر گئی آں
ویلا جے اوہدا ناں اے مائی
ویلے توں کاہنوں ڈر گئی آں

مک گیا بھاویں پینڈا ساڈیاں ساہواں دا
ساڈی ذات ناں چھڈیا مان بھراواں دا
تپدے ویلیوں ٹھنڈیاں واواں منگدے نیں
پر نہ جانا کسے نے درد ہواواں دا
توں وی ایس دنیا دا ہو کے رہ گیا ایں
چھیتی چھیتی پندھ مکا کے چاہواں دا

پنڈ عملاں دی کھولے کون

ہن اینا سچ بولے کون

اک دو بے دے ہو کے دی

اینہ دُکھ سُنکھ پھولے کون

سانجھ دے وٹے لہندے نہیں

درد دلاں نوں تولے کون

لے گیا میری جندڑی توں

میرے پیار پٹولے کون

وُھپاں سڑ کے ٹھنڈیاں چھاواں دیندیاں نہیں

مائی کوئی دیکھے جگرا ماواں دا

گلے گلاوا پا کے مائی کیہہ لبھیا

عشق تے سارا روگ اے دل دیاں ہاواں دا

اسیں وی کیہڑے روگ اوڑھے پالے نہیں

پیار دے ویری ساڈے آل دوالے نہیں

ظلم دی کوئی حد نہیں
سارے چپ نہیں بولے کون

لگدا جاوے دنیا توں
دل پرچھتی اوہلے کون

دل اک اوکھی گنجبل اے
اوکھی گنجبل کھولے کون

مائی اوس مورکھ دے لئی
پیار دے اتھرو ڈولے کون

کیتا عشق تے عشق چہ اوڑک مرنا پیندا اے
سوئی وانگوں وگدا دریا ترنا پیندا اے

بھاویں کنہا اُچّا اُڈیے پیار فضاواں وچ
دُنیا توں تے فیر وی بیبا ڈرنا پیندا اے

عمر نبھانی پے جاندی اے بے قدراں دے نال
پیار لئی ایہہ اوکھا کم وی کرنا پیندا اے

چڑھدے سورج پٹھ اُساریے خواباں دے جے محل
راتاں دے جگراتیاں ہتھوں ہرنا پیندا اے

چل کے پیار دی راہ تے فیر اوہ منزل آوندی اے
اپنا بھل کے غیر دا بھانڈا بھرنا پیندا اے

بندہ بندے دا دارو اے کیکھن سیانے لوک
کدی کدی فر بندے توں وی ڈرنا پیندا اے

جان دی آں میں مائی لیہنوں توڑ چڑھان دا مل
پیار اچ نگلی جئی گل توں وی ڈرنا پیندا اے

غیراں نال جے رل مل جائیے اپنیاں نال وگاڑی دانئیں
اک اپنا غصہ کڈھن لئی کسے دا باغ اجاڑی دانئیں

پیار دا زخم اے بھر دیاں بھریاں اوڑک ساہواں ٹٹ جانا اے
اپنی چھیتی بھر جاوے گا ایہہ کوئی پھٹ کھاڑی دانئیں

اسیں تے اپنی پوری عمر ای تیرے ناویں لا دتی اے
توں ای دس قصور ایہہ سارا ساڈی قسمت ماڑی دانئیں؟

ہجر دے پھٹ جے کھل جاوے تے کھل جاندا اے بھید دلاں دا
ایناں وی اپنے جسے نوں ہنجواں دی اگ ساڑی دانئیں

دھرتی ول دھیان جے کریئے اپنا آپ وی اوپر ا لگے
کدی وی ایناں پیار دی پیگنوں اسماناں تے چاڑھی دانیں
عشق دا ڈھونگا پیٹا جا کے حشر دیھاڑے ای مُلے گا
اک واری فر سوچ لے مائی، کم ایہہ چار دیھاڑی دانیں

ہجر دے غم تے پیار دے دکھ میں کیہہ دسّاں
تیتھوں اپنی ہار دے دکھ میں کیہہ دسّاں
جیہڑی باہر دے بوہے نوں وی ترس گئی
گھر دی اوس دیوار دے دکھ میں کیہہ دسّاں
میں تے اپنا آپ لکائی پھرنی آں
تینوں اپنے گھار دے دکھ میں کیہہ دسّاں
تیریاں گلاں کر کر شیشہ ٹٹ گیا
کلے ہار سنگھار دے دکھ میں کیہہ دسّاں

پلکاں وچوں تیریاں خوشیاں لبھن لئی

مینوں طعنے مار دے دُکھ میں کیہہ دساں

سینے اندروں روز کلیجہ کڈھ دا اے

روز نویں اخبار دے دُکھ میں کیہہ دساں

جیہڑی گھر دا چلھا بالدی سڑ گئی اے

مائی اوس ٹیار دے دُکھ میں کیہہ دساں

طعنے مار کے ماریا کٹیاں ہیراں نوں

پچھے کون ایہہ پیار دے بدرنیراں نوں

جگراتے وچ سُفنے ویکھن والے وی

دن وچ لبھدے پھر دے نیں تعبیراں نوں

دل دی گل سُنان دا ول کیہہ آوے گا

بُجھیاں ہوئیاں ہتھیاں دیاں لکیراں نوں

سچ پچھیں تے رہیا نہ ملن دا کوئی چاء

ساڈے دل دے درداں لئی اکسیراں نوں

ہاسیاں دے سب لوک پجاری لگدے نیں
کسے نہ ڈٹھا درد دیاں تصویراں نوں

جہے دُکھ دیتے او سے نے پڑھیا نہیں
دُکھاں بھریاں میریاں ایہہ تحریراں نوں

جے ہُن اوہیو مائی ساتھوں رُس گیا
خالی بیہ کے رویئے کیہہ تقدیراں نوں

خورے کیہڑا دیر کمایا، مار کے دل وچ گھنڈ
ساڈے بوہے سٹ گیا اوہ ہجراں والی پنڈ

نکے ہوندیاں ساریاں گلاں سچیاں لگدیاں سُن
وڈے ہو کے سمجھ ایہہ آئی، دنیا نری پکھنڈ

جے ایہہ دنیا داری اے تے ایتھوں تک ای رہ!
نہیں تے کلہی رہ جاویں گی، سچا پیار نہ ونڈ

اپنا آپ گنوا دیندا اے بندہ جنہاں لئی
اوڑک اوہو کولوں لنگھ جاندے نیں کر کے کنڈ

بھیڑاں اندر وی اوہ بندہ گلہا لگدا اے
اکلاپے دی سانجھ تے جیہدی عمر گئی اے ہنڈ

دل وچ سچا پیار نہیں تے اُچے بول نہ بول
اج تائیں تے کسے نہ ڈٹھی شہد توں مٹھی کھنڈ

جیہڑا تیرا دردی نہیں سی اوہنوں لبھدی ساں؟
پے گئی اے ہُن مائی اوہنوں ویکھ کے دل نوں ٹھنڈ؟

کیہہ ہو یا جے پے گئے نویں پواڑے نیں
عشق نے وڈے وڈے سولی چاڑھے نیں

مٹ دے جاوَن اکھڑ سانجھ پریتاں دے
بُھلدے جاندے لوکی پیار پہاڑے نیں

سچ دی پرہیا اندر خورے کیہہ ہو یا
جھوٹے لوکی سُتے مار کراڑے نیں

جھوٹے مان دھران تے جھوٹھی غیرت لئی
کم ذاتاں نے کوٹھے جھگے ساڑے نیں

کر دے نیں اوہ گلاں راج سُدھار دیاں
جہاں لوکاں وِس دے شہر اجاڑے نیں

اسیں وی کبہہ آں پیار دی راہ تے ٹر پئے تے
دُنیا والے سارے کم وگاڑے نیں

جہاں مینوں جیون توں آتر کر چھڈیا
مائی میرے اپنے دل دے ہاڑے نیں

ویکھیں کدھرے ودھ نہ جاوے دُکھ دا پینڈا ہور
ہتھ کسے دے آناں جاوے ساڈے دل دی ٹور

ورھیاں توں ایہہ سُن دے آں چوراں نوں پے گئے مور
چوراں نیں وی اپنی کھل چڑھا لئی نویں نکور

اندر والا میل تے تیریاں اکھاں دس دیتا
بھاویں جسے سچ گیا اے کپڑا چٹا کور

اپنے آپ نوں ایویں دھوکھا دین دا فیدا کبہہ
کسے دا کدی وی دل تے اُتے چلیا نہیں جے زور

و کیکھ نی کڑیے پیار دے راہیں کدی نہ پیندی خیر
دل دا درد نہیں جاند ا بھاویں کنا کریں ککور

گل تے ساری عملاں اُتے جا کے مکدی اے
بھاویں پکی ہووے بھاویں کچی ہووے گور

مائی سارا جگ چُپ اے جے اوہنے چُلی اُت
میرا دل کیہہ دھڑکیا سارے جگ وچ پے گیا شور

ماڑی قسمت دے دیندی اے عُمر اں دے اکلا پے
ملن تو بعد جے کلہا رہنا کلدے میل ملا پے

دل دے نیڑے آ جاوے تے لگدا اے کج ہو راہی
اُنج تے ہر بندہ ای وانگ فرشیاں دُوروں جا پے

غیراں ساڈے نال جو کیتا سبھے لوکی جان
ساڈے نال فر اپنیاں نیں وی پائے کئی سیا پے

دھیاں نکیاں ہون تے لگن آپ پٹولیاں وانگوں
وڈھیاں ہون تے فیر پٹولے بن جاندے نیں ما پے

ساڑھ سواہ کر دیندی اے تے پلے کج نہیں چھڈ دی
کملی کوہی عمر اچ کوئی عشق دی اک نہ تا پے

جے ناں اوہ مڑ آوے تے فر اپنے دل دارا نہجا
مندر پا کے وانگ فقیراں بن دی جاواں آپے

دل دامیل تے سچا پیار ای لاء سکدا اے مائی
صابن جے نہ پائیے تے کیہہ کپڑے دھوون تھا پے

حق سچ دیاں گلاں کردے ساں؛ حق سچ دا مان ودھایا سی
پر کیہہ دسیے؛ ایس گل اُتے جگ نے کیہہ ویر کمایا سی

جے سچے پیارنوں مَن دا نہیں تے اوہدے دل دی مرضی اے
اوہ ہُن وی شرماں والا اے اوہ پہلے وی شرمایا سی

مینوں ماریا اوہدیاں سوچاں نہیں؛ مینوں ساڑھیا اوہدیاں یاداں نے
اک دن تے اوہدا پر چھاواں سورج دی اکھ وچ آیا سی

کیہہ دساں اوہدیاں اکھاں وچ اوہ کیہڑا جادو سی جہے
سینے وچ میرے دھڑکدے دل نوں بلھے وانگ نہجایا سی

وچار دی گل

خورے کیہہ اے
اکھ مستانی، بھری جوانی، گل سیانی
کل خورے کیہہ لین اوہ آیا
کیہہ گل مینوں آکھ گیا اے
عشق دلاں وچ جھگی پا کے بیہہ جاندا اے
لیہہ دے اگے دل دا ہولا، ڈھیری ڈھا کے بیہہ جاندا اے
راہ وچ لنگھن والیاں سارے راہیاں نوں اوہ
دکھڑا پناروز سنا کے بیہہ جاندا اے
خورے بند اکہیہہ چاہندا اے
عشق اوہنوں کیہہ کہہ جاندا اے
ایہو گل فر سوچدیاں سوچدیاں
چڑھدے پاسیوں دن داسو رن جلیہہ جاندا اے

اوہ دن وی کئے چنگے سن، جیہڑے لنگھ کے وی ناں لنگھے سن
میں ڈر گئی دل دیاں تاہنگاں توں ویلے نے ہور ڈرایا سی
جے اپنی عمر گزاری اے، ہتھ لیکھاں دی پھل واری اے
کیہہ پچھدے او ایس جگ نے وی تے وکھرا رنگ دکھایا سی
مائی اے خبر نہیں سی دل نوں سولاں وانگوں ڈنگدا اے
کیہہ پیار نے تینوں دیتا اے، کیوں ایناں پیار توں پایا سی

کیہڑا تیرے اُتے ہُن اتہار کرے ایس جگ دے اندر
جیہڑا تیرا دشمن نہیں سی اوتھے وی کم پا دتا ای
خورے کاہنوں ساڈیاں فصلاں بنجر کرن دا چاء سی تینوں
قبضے کر کے وگدیاں نہراں ساہنوں زہر پیار دتا ای
وکیھ لئیں ایہہ تیرے محل چپارے وی ہُن رہ نہیں سکدے
کمزورواں دیاں سدھراں والا پورا شہر ہلا دتا ای

اُردو کُتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

اک وڈی طاقت دے ناں

ایہہ کیہہ کم وکھا دتا ای، ایہہ کیہہ رولا پا دتا ای
اپنی جھگی پاؤن لئی توں اڈھا جگ مُکا دتا ای
کوئی دل دا بھید نہ کھولے تیرے اگے کیہڑا بولے
پکے ڈھا کے کچے کوٹھیاں کنڈاں نوں وی ڈھا دتا ای
بھانویں رب توں اسیں نہیں ڈردے تیرے کولوں ڈر جانے آں
اسیں ڈراکل پہلے ای ساں کجھ ساہنوں ہور ڈرا دتا ای
غیراں نال تے خیر کسے نوں خیر دی کوئی آس نہیں ہوندی
جیہڑا تیرا بچن سی توں اوہنوں ای مگروں لا دتا ای

ماں اوہ لفظ اے
جیہڑا ہونٹھاں تے آوے تے
اکھیاں اندر ہاسیاں والے پھل کھڑے جاندے نیں
ساہواں اندر خوشبوواں دانور
خیال ہنیریاں نوں چائن دیندا اے

ماں اوہ لفظ اے
جنہوں سن کے
سینے اندر ٹھنڈ پے جاندی اے
میں نیں جان دی
خورے ماں نوں کیہڑی مٹی نال بنایا اے
خورے ماں نوں کیہڑے صبر داپانی دتا اے
کیہڑیاں پیار ہوواں نے اوہدے جسے دی اگ نوں
ایناں ٹھنڈا کیتا اے
پئی دھپاں سڑ دی دھرتی اُتے اوہدے پیار دی
ٹھنڈی چھاں ہو جاندی اے

ماں

شکر دوپہرے گرمی اندر
دھندیاں ہو یاں جندڑی والیاں راہواں اُتے
ننگے پیریں ٹردی جاواں
اپنے دل دے ور قے اُتے
مٹھے مٹھے حرفاں والا
اگوناں میں لکھدی جاواں
ماں داسو ہنا ناں
ماں اوہ لفظ اے
جنہوں رب نے
پیار محبت تے قربانی دے لفظاں توں ودھ کے عزت دتی اے

میری ماں وی اوہناں ماواں چوں اک ماں سی

پیار دی ٹھنڈی چھاں سی

ہُن اوہ چھاں مینوں نہیں لبھدی

شکر دوپہرے گرمی اندر

ننگے پیریں ٹردیاں ٹردیاں

خورے کئے ورہیاں دا پنیڈا کر کے میں آ گئی آں

تے کئے ورہیاں دا ہُن پنیڈا رہ گیا اے

تن شعر

توں آکھیں تے بُہیاں اُتے چپ دے جندرے لا لینے آں

توں آکھیں تے کلہے بیہہ کے پیار دے نیر وگا لینے آں

جگ دے کولوں پَنڈ سِراں تے لے لینے آں دُکھاں والی

اسیں تاں آپ ای اپنیاں لیکھاں اندر گنجبل پا لینے آں

عشق دی پیڑ دا دارو ساہنوں کسے طبیب نے کیہہ دینا اے

اسیں تاں روزای اپنے دل دے ویدنوں نبض دکھا لینے آں

اردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

کے دے سینے تاہنگ نہیں سی بغض کدورت والی
 سمھناں دے دل شیشے وانگوں حرصاں توں سی خالی
 شرم حیا تے غریتاں والے گھر گھر نظریں آون
 اک مُک ہو جان دے سن جیہڑے پگ نال پگ وٹا وٹا
 سنی سنائی گل نہیں، ایہہ خود دیکھن وچ آئی
 گھر دیاں کچیاں کنڈاں اندر رشتیاں دی پکیائی
 شہرہ دیاں راہواں تے جد اسماناں دھوڑاں پٹیاں
 کچیاں کنڈاں ساریاں کپے ساکاں والیاں ٹٹیاں
 اک دو جے نال مُک گئے سارے دلاں دے میل ملاپے
 چار چنیرے نویاں تاہنگاں پائے نویں سیاپے
 کپے محل چباریاں اندر رشتے رہ گئے کچے
 نفرت والی بالکنی نے کھا لئے پیار چچے

نویں ویلے دی قید

تہینہ^۳ ورہیاں کچھے جائے تے اکھیاں ہنجواں ڈُبن
 نکلیاں نکلیاں یاداں والیاں من وچ سولاں کھٹھن
 اکھاں اگے سفیاں وانگوں منظر رنگ دکھاو
 پنڈ دے باہر لے کھوہ تے پنڈ دیاں ٹیاراں آون
 ہسڈیاں، مہڈیاں، ککلی پاندیاں سوہنیاں جاندیاں ویکھاں
 اپنے سوہنے ویراں دے میں سہرے گاندیاں ویکھاں
 نِکے نِکے دلاں چہ مارن آس مُراداں چھلّاں
 اوہ کیہہ جانن اُچے محل چباریاں والیاں گلاں

جنہوں سُن کے دل نے تیری تاہنگ جگائی سی
جی کردا اے تینوں اوہو گیت سناواں میں
پیار دے بھندے تاپ اندر وی ہر ویلے مائی
ٹردی پھردی آں لے کے اوہدا پرچھاواں میں

اُردو کُتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

پیار محبت دی اگ اندر بلدی جاواں میں
لیکھ ای جے ایہہ لکھے نہیں؛ کیہہ کراں دعاواں میں
پچھلیاں وقتاں دا تینوں کیہہ حال سناواں میں
ہُن تے ایہوای جی کر دا اے؛ لُگ چھپ جاواں میں
توں تے اج وی پہلے وانگوں درد سندیہ ایں
خورے تیرے لئی کیوں کٹیاں پیار سزاواں میں
تیرے باہجوں رہ نہیں سکدا کلم کلہا دل
توں ای دس ہُن کسراں ایس دل نوں پرچاواں میں

گیت

میں دل نوں ایہہ سمجھانی آں — اوہنوں بھل وی جا
میں ترے سو سو پانی آں — اوہنوں بھل وی جا
ایہہ یاداں کجھ نہیں دیندیاں، ایہہ تڑپا ندیاں نہیں
ایہہ سوچاں سدھراں اندر بھانیر لاندیاں نہیں
اگ ہنجواں نال بھجانی آں — اوہنوں بھل وی جا

ایہہ سچ اے، پیار دا موہرا آپے چکھیا سی
اوس بے دردی نوں آپے دل وچ رکھیا سی
ہُن آپے میں پچھتانی آں — اوہنوں بھل وی جا
میں دل نوں ایہہ سمجھانی آں — اوہنوں بھل وی جا

تن شعر

ورہیاں دا ہڑ لنگدا جاوے
ویلا جُستا ڈنگدا جاوے
ساہنوں تیرے ہجر دا موسم
سُولی اُتے ٹنگدا جاوے

من ساڈا تیری چاہت نوں
وانگ فقیراں منگدا جاوے

نہیں سوچیا سی ایہہ پیار بنے گا روگ کدے
میں کلہیاں بیٹھ مناواں گی ایہہ سوگ کدے
ہُن ایویں پئی کرلانی آں — اوہنوں بھل وی جا
میں دل نوں ایہہ سمجھانی آں — اوہنوں بھل وی جا

گیت

اساں دل دا حال نہیں کہنا، بھاویں رُل جائے
اسیں کلم کلہیاں رہنا، بھانویں رُل جائے
دل دا راز کسے نوں دس کے مڑ پچھتانا نہیں
گل اپنے بدنامی والا طوق تے پانا نہیں
دل وانگوں اسیں نہیں ڈیہنا، بھاویں رُل جائے
اسیں کلم کلہیاں رہنا، بھانویں رُل جائے

اُردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

گل دل دی دل وچ رہوے تے بڑا خزانہ اے

جے ہونٹھاں وچوں نکلے تے افسانہ اے

ہر دُکھ نوں کھیا سیہنا، بھانویں رُل جائیے

اسیں کلم کھیاں رہنا، بھانویں رُل جائیے

وَدھ جاندا بھار ودھیرا جے گل دسیے ناں

نہیں چنگا ہوندا، جے رُل مل کے ہسیے ناں

اساں پا لیا غم دا گھنا بھانویں رُل جائے

اسیں کلم کھیاں رہنا، بھانویں رُل جائے

نانک جی

انساناں نال پیار کرن دا اوہناں وَل سکھایا

مٹی دے ہر ذرے نوں اوہناں اسمان بنایا

نانک جی نے دسیا، نکے وڈے دی گل چھڈو

من وچ پیار وساؤ مترو! بغض کدروت کڈھو

نانک جی نے دسیا، سچ دی راہ تے چلنا چنگا

جیون انج سنوارو جیویں والاں والا کنگھا

جتنوں حق سچ لبھیا اوہناں، آپ عمل وی کیتا

وحدت والا پیالا اوہناں آپ وی رنج رنج پیتا

اوہناں دین اسلام دی وی وڈیائی سبھ نوں دسی
اوہناں آکھیا، اک خدا دی پھر لوگھٹ کے رسی

کعبے دے وی درشن کیجے، کلمہ وی من بھایا
سبھ لوکاں دے زخماں اُتے رکھیا امن دا پھایا

نانک جی نے صفتاں والا لیا محمد نام
”سُت سری اکال“ اے ساڈا رب بھگوان تے رام

وَسے مسجد کعبہ ساڈا، وَسے گورو دوارا
وَسے ساڈے دل وچ مائی پیار تے بھائی چارا

پہلی پہلی وار ہجر دا بھانبر دل وچ بلیا اے
فون کسے ناں کیتا مینوں کسے ناں پتر گھلیا اے

توں ای دس میں اگو ناں کتھوں تیکر لکھدی جاواں
ایسے لئی تے درد کتاب دا اگلا ورقا تھلیا اے

اج جے کوئی کسی ہیر ملے تے اوہنوں دساں میں
اج وی عورت ذات نے کیویں قہر جبر نوں جھلیا اے

چن جھلا اے کلہا کھجھل ہوندا پھر دا راتاں نوں
سورج وی کجھ لبھدا لبھدا اُفتق دوارے ڈھلیا اے

کہندے نیں پئی سُرخ گلاباں والا موسم آوے گا
فیر ایہہ شکلاں اُتے کہنے رنگ خزاں دا ملیا اے
مائی میرا دل وی کیہہ اے رہندا اوہدیاں یاداں وچ
انج لگدا اے ایہہ وی اوس بے دردی نال ای رلیا اے

شام پوے تے پیار دی پیڑ پرانی، ہو کے بھردی اے
دل دریا وچ ہُن وی تیری یاد دی بیڑی تر دی اے
نکی جی سی جدا اوس نے اک لاش سڑک تے دیکھی سی
وڈی ہو گئی دھی میری پر اُجے وی کلہیاں ڈردی اے
دھی ہووے یا بہن کسے دی، یا فیر اوہ ماں بن جاوے
ہر رشتے وچ عورت اے تے عورت ای دُکھ جردی اے
بدل گئیاں نیں پہلیاں قدراں، پیار دیاں سبھ رسماں وی
خورے کاہنوں روز ای اوہ بٹے تے دیوا دھردی اے

اُردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT

اپنے دیس لئی کجھ شعر

اے گل سچ اے ملکاں اندر مندے لوک وی ہندے نیں
بھیڑیاں سوچاں فکراں والے گندے لوک وی ہندے نیں

رہبر چنگا ہووے تے فیر قوم مثالی ہوندی اے
ایس مثالی قوم دی شوبھا ساری دنیا مندی اے

قائد نے اک مُلک وی دِتا، نالے قوم بنائی سی
سِر نوں اُچا کر کے زندہ رہن دی گل سمجھائی سی

پیار وطن دا، اوہنے قوم دی نس نس دے وچ بھر دِتا
پیار وفا دے جذبیاں نال دلاں وچ چائن کر دِتا

ایہناں جذبیاں ایہناں سوچاں نوں اسیں قائم رکھنا اے
قوم وطن دے مان نوں مائی جگ وچ دائم رکھنا اے

ایہہ کوئی میرا قصہ نہیں، قصہ اے میری سہیلی دا
جیہڑا اوہنوں بھل بیٹھا، اوہ اے جیہڑا وی اوس تے مردی اے

مانی کیہہ لبھدی پھر دی ایس پیار و فادیاں گلہاں نوں
کون کسے دا سجن اے، ہُن کون کسے دا دردی اے

اُردو کتب خانہ

URDUKUTABKHANAPK.BLOGSPOT